

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 14 ianuarie 2014
În Cauza Asociația Victimelor Magistraților din România împotriva României
(Cererea nr. 47732/06)
Strasbourg

Definitivă
14/04/2014

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Asociația Victimelor Magistraților din România împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Corneliu Bîrsan, Ján Šikuta, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la 10 decembrie 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 47732/06 îndreptată împotriva României, prin care nouă resortisanți ai acestui stat, Rodica Neagu, Virgil Radu, Valentin Turigoiu, C. Gheorghe Lupan, Viorica Alda, Eugen Neagu, Maria Nicolau, Domnica Turigoiu și Valerica Șugubete, precum și Asociația Victimelor Magistraților din România („reclamanții”), au sesizat Curtea la 14 august 2006, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamanții sunt reprezentați de R. Neagu, președintele asociației. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, doamna Irina Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții au susținut, în special, că refuzul instanțelor naționale de a înscrie asociația reclamantă în Registrul asociațiilor și fundațiilor a fost nejustificat și a încălcat dreptul acestora la libertatea de asociere.

4. La 10 aprilie 2012, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. La 28 iunie 2005, asociația reclamantă a solicitat, în fața Judecătoriei Sector 4 București, dobândirea personalității juridice și înscrierea acesteia în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătoriei.

În conformitate cu statutul său, membrii fondatori ai asociației erau cei nouă reclamanți. Consiliul director al asociației era compus din cinci membri, iar președintele acesteia a fost numit domnul Neagu.

În susținerea cererii sale, asociația reclamantă a anexat un document eliberat de Ministerul Justiției, prin care se confirma disponibilitatea denumirii alese, precum și copii ale actului constitutiv și ale statutului acesteia, documente care, în părțile lor relevante, prevedeau:

„Scopul asociației este de a proteja drepturile și interesele legitime ale membrilor săi în fața tuturor autorităților naționale care au competența de a administra, de a exercita controlul și/sau de a înfăptui justiția.

Obiectivele asociației sunt:

- să susțină și să promoveze relațiile între membrii săi și organizații sau persoane fizice recunoscute de lege care protejează drepturile și interesele acestora;
- să monitorizeze activitatea sistemului judiciar din România cu scopul sesizării autorităților în domeniu în privința oricăror nedreptăți, nereguli sau ilegalități comise de magistrații din România;
- să facă publică orice situație ce prezintă caracter inechitabil sau părtinitor în aplicarea legii, în măsura în care publicul are dreptul de a lua cunoștință de aspectele negative ale activității sistemului judiciar din România;
- să susțină inițiativele membrilor săi în fața oricărei instanțe internaționale;
- să organizeze orice formă de protest (marșuri, pichetări, demonstrații) având autorizația prealabilă din partea autorităților și în conformitate cu legea;
- să semnaleze gravitatea și pericolul public pe care le-ar reprezenta un sistem judiciar părtinitor ori lipsit de competență;
- să fie creată o bază de date care să cuprindă cauzele pendinte în fața autorităților în care membrii săi sunt părți la procedură;
- să coopereze cu organismele legislative prin prezentarea de idei, proiecte, propuneri etc. în scopul îmbunătățirii funcționării sistemului judiciar din România.”

6. La 30 noiembrie 2005, judecătoria a respins cererea, reținând că scopul acestei asociații venea în contradicție cu art. 40 alin. (2) din Constituția României, care prevede că „organizațiile care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranității, a integrității sau a independenței României sunt neconstituționale”. În continuare, instanța a mai reținut:

„În statutul său, asociația reclamantă pornește de la premisa că un grup de persoane, ce se consideră victime ale magistraților – urmare a unor procese susținute în fața autorităților judiciare –, doresc să înființeze o asociație care le-ar promova interesele, în special prin utilizarea oricăror mijloace legale ce ar face publice pretensele nedreptăți, nereguli sau ilegalități, și, de asemenea, protestând împotriva acestor aspecte.

O atare premisă, relevantă de chiar denumirea asociației, este profund neconstituțională, prin faptul că un grup de persoane declară *proprio motu* că o hotărâre judecătorească este nedreaptă, ilegală sau cu aspecte de nelegalitate. Toate aceste aspecte incită la nerespectarea hotărârilor judecătorești și reprezintă o formă de împotrivire față de una dintre puterile statului, puterea judecătorească. [...]

Ingerința este prevăzută de lege [...] în condițiile în care, dat fiind scopul său, asociația este neconstituțională.

Scopul măsurii este să protejeze ordinea publică și drepturile celorlalți. [...]

Măsura este necesară în condițiile în care, în prezent, imaginea sistemului judiciar este o chestiune de interes național, orice atac împotriva instanțelor judecătorești semnificând astfel o problemă de o importanță deosebită care justifică refuzul de a acorda personalitate juridică unei asociații ce promovează o imagine defavorabilă a justiției, având în vedere că niciunul dintre membrii săi nu are calitatea să constate «nedreptatea, neregulile sau ilegalitățile comise de către magistrați», întrucât doar autoritățile statului abilitate să facă investigații în această privință au competența de a se pronunța cu privire la astfel de chestiuni.”

Instanța națională nu a considerat necesar să ofere asociației reclamante posibilitatea de a remedia neregularitățile constatate, prin modificarea statutului acesteia, astfel cum era prevăzut la art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, în măsura în care a considerat că modificarea scopului asociației reclamante, pentru conformarea la dispozițiile constituționale, ar altera chiar esența asociației.

7. Asociația reclamantă a formulat recurs împotriva încheierii în fața Tribunalului București. Aceasta a subliniat că, potrivit statutului său, toate activitățile asociației urmau a fi realizate în conformitate cu legea și, prin urmare, scopul ei nu putea fi considerat a fi unul neconstituțional.

8. La 16 februarie 2006, Tribunalul București a respins recursul, menținând hotărârea primei instanțe. Instanța de recurs a făcut trimitere și la dispozițiile statutului asociației reclamante, în

conformitate cu care consiliul director al acesteia avea competența de a admite sau de a respinge o cerere de afiliere pe baza propriei evaluări a întrunirii sau neîntrunirii condițiilor pentru deținerea calității de victimă a justiției într-un proces în justiție. O astfel de competență era nelegală, din moment ce consiliul manifesta o putere discreționară în evaluarea situațiilor în care au avut loc încălcări ale unor drepturi, interese legitime și/sau ale legii de către magistrați. Arogându-și o asemenea competență, consiliul director a încercat să se substituie instituțiilor naționale și internaționale abilitate să facă astfel de evaluări, substituie neconstituțională, ilegală și nelegală.

În continuare, instanța a reținut că statutul nu îndeplinea cerințele legale privitoare la destinația bunurilor, în cazul dizolvării asociației. Potrivit dispozițiilor statului, „în cazul dizolvării, destinația bunurilor este decisă de reuniunea adunării generale, în conformitate cu prevederile art. 60”, în timp ce art. 6 alin. (3) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 prevede că destinația bunurilor este prevăzută în statut”.

II. Dreptul intern relevant

9. Conform art. 40 alin. (2) din Constituție:

„Partidele sau organizațiile care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranității, a integrității sau a independenței României sunt neconstituționale.”

10. Dispozițiile legale relevante privind înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor, astfel cum au fost citate în hotărârile *Colegiul consilierilor juridici Argeș împotriva României* (nr. 2162/05, pct. 18-19, 8 martie 2011) și *Bozgan împotriva României* (nr. 35097/02, pct. 11, 11 octombrie 2007), sunt următoarele:

Potrivit art. 6 alin. (3) lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, statutul asociației cuprinde destinația bunurilor, în cazul dizolvării, cu respectarea dispozițiilor art. 60; acest din urmă articol prevede condițiile generale aplicabile transmiterii bunurilor rămase în urma dizolvării.

Art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații stabilește că judecătorul desemnat să verifice legalitatea cererii de înscriere și a documentelor doveditoare trebuie să examineze cererea în termen de trei zile de la data depunerii sale. Dacă, în termenul fixat, judecătorul concluzionează că documentele prezentate nu sunt conforme cerințelor legale, reprezentantul asociațiilor este citat în camera de consiliu și i se acordă termen o săptămână pentru remedierea acestor neregularități. La expirarea termenului, dacă judecătorul stabilește că neregularitățile au fost remediate, el va lua act de aceasta prin încheiere și va dispune înscrierea asociației în Registrul asociațiilor și fundațiilor. În cazul în care neregularitățile nu au fost înlăturate, judecătorul va respinge cererea de înscriere (art. 10).

Art. 12 prevede că înscrierea unei asociații în Registrul asociațiilor și fundațiilor se efectuează doar în ziua rămânerei irevocabile a încheierii de admitere. Art. 33 din același act normativ prevede că orice modificare a statutului asociației care a dobândit personalitate juridică și a fost înscrisă legal trebuie înscrisă în Registrul asociațiilor și fundațiilor, conform unei proceduri similare celei de înscriere ca asociație.

Ordonanța mai prevede că o asociație poate fi dizolvată printr-o hotărâre judecătorească când scopul sau activitatea asociației a devenit ilicită sau contrară ordinii publice ori când realizarea scopului este urmărită prin mijloace ilicite sau contrare ordinii publice (art. 56).

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 11 din Convenție

11. Reclamantii se plâng de încălcarea de către autorități a dreptului lor la libertatea de asociere prin respingerea de către acestea a cererii de înregistrare a asociației, în conformitate cu dispozițiile de drept intern. Art. 11 din Convenție prevede:

„Orice persoană are dreptul la libertate de întrunire pașnică și de asociere, inclusiv a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât cele prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei ori a drepturilor și a libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse

exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

12. Guvernul contestă acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

13. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 a) din Convenție. În continuare, constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

14. Reclamantii susțin că scopul declarat al asociației reclamante era să promoveze și să protejeze drepturile și interesele legitime ale membrilor săi și nu să uzurpe competențele puterii judecătorești. Toate obiectivele enumerate în statutul asociației aveau ca scop o cooperare mai strânsă între membrii asociației și autoritățile responsabile pentru protejarea drepturilor și intereselor acestora.

Prin urmare, asociația reclamantă nu a fost înființată cu scopul funcționării în afara cadrului legal. Dimpotrivă, scopul acesteia era să se folosească de toate mijloacele legale pentru ca orice potențial abuz să fie evitat ori remediat. De asemenea, asociația a dorit să participe la funcționarea corectă a sistemului judiciar prin tragerea unui semnal de alarmă asupra eventualelor abuzuri ori erori judiciare. Nu a fost înființat un sistem judiciar paralel și nici nu a existat o intenție în acest sens.

Având în vedere scopurile și strategia asociației reclamante, ingerința în exercitarea drepturilor protejate de art. 11 nu pare a fi necesară și, în orice caz, este disproporționată.

15. Guvernul admite că respingerea cererii de înscriere a asociației reclamante în Registrul asociațiilor și fundațiilor reprezenta o ingerință în exercitarea drepturilor protejate prin art. 11; cu toate acestea, Guvernul consideră că ingerința era prevăzută de lege, urmarea un scop legitim și era necesară într-o societate democratică.

În acest sens, Guvernul susține că dispozițiile legislative care reglementează înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 și art. 40 din Constituție, erau accesibile și previzibile în ceea ce privește aplicarea lor, iar ingerința în litigiu era, prin urmare, prevăzută de lege.

16. A mai afirmat că măsura în litigiu a fost luată nu numai în interesul apărării ordinii publice, supremației legii și separației puterilor în stat, dar și pentru apărarea drepturilor altor persoane.

17. Având în vedere că scopul declarat al potențialei asociații era să își asume competențe atribuite exclusiv puterii judecătorești și să evalueze hotărâri pronunțate de instanțele interne, ingerința era necesară pentru funcționarea corectă a sistemului judiciar. Instanțele interne au prezentat o motivare detaliată în sprijinul demonstrării tezei potrivit căreia scopul asociației reclamante este contrar ordinii publice: intenția acesteia de a critica hotărârile judecătorești și de a obliga persoanele răspunzătoare să dea socoteală pentru „victimele” astfel create, compromitea însăși noțiunea de justiție și reprezenta o ofensă adusă sistemului judiciar. De asemenea, evaluarea criticată și stabilirea răspunderii se făceau *extra legem*, în baza aprecierilor exclusive ale propriilor membri.

În acest context, Guvernul arată că activitatea profesională a magistraților era reglementată de Legea nr. 303/2004, care conținea dispoziții specifice cu privire la răspunderea disciplinară și penală a acestora, precum și la autoritățile abilitate să inițieze astfel de proceduri. Art. 52 alin. (3) din Constituție se referă la mecanismele specifice pentru îndreptarea erorilor judiciare.

Scopul principal al asociației reclamante, respectiv erodarea încrederii publice în procesul judiciar, era contrar ordinii publice și art. 40 alin. (2) din Constituție, iar posibilitatea de a accepta înscrierea sub condiția că a modificat doar o parte a dispozițiilor cuprinse în statutul acesteia era, prin urmare, exclusă (a se vedea, *a contrario*, poziția Guvernului în *Colegiul consilierilor juridici Argeș împotriva României*, citată anterior, pct. 40).

18. Circumstanțele prezentei cereri sunt, de asemenea, diferite de cele examinate de către Curte în cauza *Bozgan împotriva României*, citată anterior, deoarece, în acest din urmă caz, decizia instanțelor s-a întemeiat pe bănuiala că potențiala asociație ar fi intenționat să creeze un sistem judiciar paralel, în timp ce în speța prezentă statutul asociației reclamante se referă explicit la înființarea unui asemenea sistem.

19. Guvernul a susținut că libertatea de exprimare nu putea implica libertatea de a promova un comportament ostil justiției sau să incite la nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive.

Prin urmare, refuzul instanței de a înscrie asociația reclamantă a fost proporționat, având în vedere că scopul său principal era contrar statului de drept; rolul preventiv al măsurii în litigiu a avut un

caracter fundamental în cauza de față, orice sancțiune ulterioară înscrierii fiind tardivă, având în vedere necesitatea apărării prestigiului și calității procesului judiciar.

2. Motivarea Curții

(a) Stabilirea existenței unei ingerințe

20. Curtea observă că părțile sunt de acord că a existat o ingerință în exercitarea drepturilor reclamantilor la libertatea de asociere și nu are motive să adopte o poziție diferită.

(b) Stabilirea justificării ingerinței

21. Curtea reiterează că o astfel de ingerință contravine art. 11 din Convenție, cu excepția cazului în care este „prevăzută de lege”, urmărește unul sau mai multe din scopurile legitime prevăzute la paragraful 2 al acestui articol și este „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea acestor scopuri.

(i) Prevăzută de lege

22. Curtea este convinsă că ingerința în litigiu a fost prevăzută de lege, respectiv prin Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 și de art. 40 alin. (2) din Constituție.

(ii) Scop legitim

23. În opinia Curții, ingerința contestată a urmărit mai multe scopuri legitime, printre care apărarea ordinii publice și a drepturilor și libertăților altor persoane.

(iii) Măsură necesară într-o societate democratică

24. Curtea a reținut în jurisprudența sa relevantă în materia libertății de asociere că dreptul consacrat prin art. 11 include și dreptul de a constitui o asociație pentru a acționa în mod colectiv într-un domeniu de interes reciproc [a se vedea *Gorzelik și alții împotriva Poloniei* (MC), nr. 44158/98, pct. 88-93, CEDO 2004-I, și *Sidiropoulos și alții împotriva Greciei*, 10 iulie 1998, pct. 40, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-IV].

25. În continuare, Curtea reamintește că modul în care legislația națională consfințește această libertate și aplicarea sa practică de către autorități arată starea democrației în statul în cauză. Curtea a s-a referit în mod repetat la relația directă dintre democrație, pluralism și libertatea de asociere și a stabilit principiul potrivit căruia doar motive întemeiate și obligatorii pot justifica restricții aduse libertății de asociere. Astfel de restricții sunt toate subiectul unei supravegheri riguroase [a se vedea, printre altele, *Refah Partisi (the Welfare Party) și alții împotriva Turciei* (MC), nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, pct. 86-89, CEDO 2003-II].

În consecință, pentru a determina dacă există o necesitate în sensul art. 11 § 2, statele dețin doar o marjă limitată de apreciere, care este dublată de un control european riguros privind, în același timp, legislația și deciziile prin care este aplicată, chiar și pe cele pronunțate de instanțe independente (a se vedea *Eđitim ve Bilim Emekçileri Sendikası împotriva Turciei*, nr. 20641/05, pct. 49, CEDO 2012).

26. În examinarea pe care o realizează, sarcina Curții nu este de a substitui viziunea sa celei a autorităților naționale relevante, ci, mai degrabă, de a verifica, din perspectiva art. 11, deciziile pronunțate în exercitarea atribuțiilor lor; prin urmare, trebuie să analizeze ingerința incriminată în lumina cauzei în ansamblu și să stabilească dacă a fost „proporțională cu scopul legitim urmărit” și dacă motivele prezentate de autoritățile naționale pentru a o justifica sunt „relevante și suficiente”. Astfel, Curtea trebuie să se convingă că autoritățile naționale au aplicat standarde conforme principiilor prevăzute la art. 11 și, în plus, că și-au fundamentat deciziile pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante [a se vedea *Sidiropoulos și alții*, citată anterior, pct. 40 și *Partidul comunistilor (nepeçeriști) și Ungureanu împotriva României*, nr. 46626/99, pct. 49, CEDO 2005-I].

27. În prezenta speță, Curtea trebuie să examineze dacă ingerința în cauză, respectiv refuzul instanțelor interne de a înscrie asociația, corespunde unei „nevoi sociale stringente” și a fost „proporțională cu scopul legitim urmărit”.

28. Curtea remarcă, în primul rând, că în ce privește susținerea că asociația reclamantă a fost inactivă înainte de solicitarea înscrierii, instanțele naționale și-au întemeiat refuzul referitor la cererea reclamantei exclusiv pe baza actului constitutiv și a statutului acesteia, în conformitate cu dispozițiile generale ale art. 40 alin. (2) din Constituție. Prin urmare, Curtea va reține doar aceste acte ca bază de evaluare pentru a stabili dacă ingerința în cauză a fost necesară [a se vedea, printre altele, *Refah Partisi (the Welfare Party) și alții*, citată anterior, pct. 116, și *Colegiul consilierilor juridici Argeș*, citată anterior, pct. 37]

29. Curtea observă că instanțele interne s-au referit în mod repetat, în motivarea acestora, la scopurile asociației ca fiind, în principal, neconstituționale și nelegale (supra, pct. 6-8).

În continuare, instanțele naționale nu au considerat necesar să-i ofere asociației reclamante posibilitatea de a-și modifica statutul său; în opinia acestora, orice modificare ar fi alterat chiar esența asociației, care era aceea de a încuraja nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive, de a eroda imaginea sistemului judiciar, pe scurt, de a se opune sistemului judiciar, în paralel cu arogarea unor competențe care aparțin în mod exclusiv autorităților naționale (supra, pct. 6).

30. Deși este de acord că încrederea publică în sistemul judiciar reprezintă un aspect extrem de important, Curtea nu este totuși convinsă de calificarea oferită prin hotărârile naționale scopurilor emanând din statutul potențialei asociații; mai mult, Curtea consideră că motivările instanțelor interne s-au întemeiat pe bănuieli privind adevăratele intenții ale membrilor fondatori ai asociației și activitățile în care aceștia ar putea fi implicați după începerea funcționării (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sidiropoulos și alții*, citată anterior, pct. 46, și *Bozgan*, citată anterior, pct. 23).

31. Circumstanțele de fapt în prezenta cauză sunt diferite de cele din cauza *Bota împotriva României* [(dec.), nr. 24057/03, 12 octombrie 2004], în care Curtea a considerat proporțională dizolvarea unei asociații care includea, printre scopurile sale statutare, „înființarea de barouri” și ai cărei membri au desfășurat în mod efectiv activități care țineau de competența exclusivă a Uniunii Naționale a Barourilor din România.

În prezenta cauză, nu reiese că dispozițiile statutare ale asociației reclamante conțineau vreun indiciu că scopul acesteia era de a înființa astfel de organizații sau structuri paralele care puteau aduce atingere instituțiilor statului. Dimpotrivă, clauzele relevante se referă la promovarea cooperării între membrii asociației și „organizații sau persoane fizice recunoscute de lege care protejează drepturile și interesele acestora” (supra, pct. 8).

32. În plus, Curtea reține că legislația națională prevede posibilitatea dizolvării unei asociații în cazul în care se dovedește că scopurile sale sunt contrare ordinii publice sau că aceasta funcționează contrar dispozițiilor sale statutare (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Bozgan*, citată anterior, pct. 36).

33. În ceea ce privește motivarea tribunalului privind modul cum era stipulată în statut destinația bunurilor, Curtea reține, pe de o parte, că acest aspect a fost invocat pentru prima dată în recurs, iar pe de altă parte, nu a fost acordat un termen asociației reclamante pentru remedierea neregularităților, astfel cum prevede art. 9 din ordonanța de guvern (idem, pct. 28).

33. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea consideră că motivele invocate de autorități pentru a refuza înscrierea asociației reclamante nu erau nici întemeiate și obligatorii și nici determinate de „nevoi sociale stringente”. În plus, o astfel de măsură severă, precum respingerea cererii de înscriere, luată chiar înainte de începerea funcționării asociației, apare disproporționată în raport cu scopul urmărit (a se vedea *Koretskyy și alții împotriva Ucrainei*, nr. 40269/02, pct. 54-55, 3 aprilie 2008).

Prin urmare, ingerința nu poate fi considerată necesară într-o societate democratică.

34. În consecință, a fost încălcat art. 11 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte pretinse încălcări ale Convenției

35. În cele din urmă, reclamanții s-au plâns, în temeiul art. 6 și art. 14 din Convenție, că procesul împotriva lor nu a fost echitabil în măsura în care instanțele interne au fost părtinitoare și i-au discriminat în comparație cu alte asociații cărora li s-a permis înscrierea.

36. După examinarea acestor capete de cerere, Curtea consideră că, în lumina tuturor elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, acestea nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele sale.

37. Rezultă că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în temeiul art. 35 § 3 lit. (a) și § 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

38. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

39. Reclamanții au solicitat 6 000 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material și 1 000 EUR pentru fiecare an de întârziere de înscriere a asociației. De asemenea, au solicitat 3 000

EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral ținând seama de umilirea și frustrarea suferite ca urmare a imposibilității de atingere a scopurilor propuse prin constituirea asociației.

40. Guvernul susține că suma solicitată cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material este speculativă și solicită respingerea acestei pretenții. Guvernul consideră, în continuare, că simpla constatare a încălcării ar constitui o reparație echitabilă suficientă pentru toți reclamanții.

41. Curtea reiterează că trebuie să existe o legătură clară de cauzalitate între prejudiciul pretins de reclamanți și încălcarea Convenției constatată. Curtea nu consideră pretinsul prejudiciu material ca fiind justificat în totalitate, dar nu consideră nerezonabilă supoziția că reclamanții au suportat în mod cert cheltuieli cauzate în mod direct de încălcarea constatată. De asemenea, consideră că, drept urmare a încălcării constatate, reclamanții au suferit în mod cert un prejudiciu moral care nu poate fi reparat doar prin constatarea încălcării.

În consecință, ținând seama de circumstanțele speței în ansamblu și pronunțându-se în echitate, Curtea acordă în comun reclamanților 2 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciile material și moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

42. Reclamanții nu au depus nicio cerere pentru cheltuielile de judecată.

C. Dobânzi moratorii

43. Curtea consideră necesar ca rata dobânzii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive,

în unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește art. 11 și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 11 din Convenție;
3. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească în comun reclamanților, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 2 000 EUR (două mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciile material și moral, sumă care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - b) că, de la expirarea termenului de trei luni menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere formulate de reclamanți.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 14 ianuarie 2014, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

**PREȘEDINTE,
JOSEP CASADEVALL**

**Grefier,
Santiago Quesada**